

NEHEMIA

1-2

Nehemia bidt voor Jeruzalem en bereidt de herbouw van de stadsmuur voor.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/nehemia/1-2

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De terugkeer onder Ezra en Nehemia	3 min	4
2	Nehemia: een praktische en geestelijke leek	2 min	5
3	De schenker als vertrouweling van de koning	3 min	6
4	De vervallen muren en Nehemia's opdracht	3 min	8
5	Het paleis verlaten om Gods volk te dienen	2 min	9
6	Auteurschap en datering van Nehemia	3 min	10
7	Jeruzalem als beeld van de gemeente	4 min	11
8	Gerechtigheid en herstel van de bressen	4 min	14
9	Samen bouwen aan herstel van de gemeente	3 min	16
10	Het bericht uit Jeruzalem en Nehemia's gebed	3 min	18
11	Nehemia wil zelf naar Jeruzalem gaan	3 min	20
12	Voorbede vanuit een gebroken hart	3 min	22
13	Gods trouw en onze zonden belijden	2 min	23
14	Bidden voor Gods belangen en volharden	2 min	24

15	Pleiten op Gods beloften	2 min	25
16	Zelf het antwoord op je gebed worden	3 min	27
17	Nehemia's verdriet voor de koning	3 min	29
18	Nehemia's spontane gebedsleven	4 min	31
19	De koning geeft verlof en bouwmiddelen	4 min	34
20	Aankomst met gezag en vijandige ontvangst	2 min	37
21	De nachtelijke inspectie van de muren	2 min	38
22	Samen gaan bouwen ondanks tegenstand	4 min	40
	Om verder te lezen		42

1

De terugkeer onder Ezra en Nehemia

We bekijken het boek Nehemia. Tussen het boek Ezra, dat we hiervoor hebben bekeken, en het boek Nehemia ligt ongeveer twaalf jaar. Dat is niet helemaal de juiste manier om het te zeggen, want we weten niet hoelang Ezra bleef. We weten wanneer hij vanuit Babylon of Perzië naar Jeruzalem ging. Dat was in het zevende jaar van Artaxerxes. Nehemia begint in het twintigste jaar van Artaxerxes, dus dertien jaar later. We nemen aan dat de hervormingen van Ezra misschien een jaar of zo in beslag namen. Daarom zouden we zeggen dat er tussen het einde van het boek Ezra en het begin van Nehemia ongeveer twaalf jaar ligt.

We zullen zien dat Nehemia aanvankelijk voor twaalf jaar naar Jeruzalem komt. Hij blijft twaalf jaar in Jeruzalem en gaat dan terug naar Perzië, voor een tijd waarvan de duur niet wordt vermeld. Dat kunnen maar een paar maanden of een paar jaar zijn geweest. Daarna kwam hij terug naar Jeruzalem, en daar treffen we hem aan het einde van het boek aan.

Ezra en Nehemia werden allebei op vergelijkbare manieren gebruikt om het bestuur en de godsdienstige zuiverheid van de Joodse gemeenschap te helpen herstellen. Ze waren onder Zerubbabel en de hogepriester Jozua teruggekeerd, in het eerste gedeelte van Ezra, in hoofdstuk 1 tot en met 6. Ongeveer vijftigduizend Joden waren met Zerubbabel teruggekeerd. Later bracht Ezra nog een paar duizend mensen met zich mee, waarschijnlijk in totaal ongeveer vijfduizend of minder. Daarna komt Nehemia terug, grotendeels zonder een grote groep, maar waarschijnlijk kwamen er nog wat mensen met hem mee.

Ezra en Nehemia kwamen op verschillende tijdstippen. Ze wilden de Joodse gemeenschap helpen zich opnieuw te vestigen op haar oorspronkelijke fundamenten, onder de wet van Mozes. De Joden die in de tijd van Zerubbabel uit Perzië of Babylon waren teruggekeerd, waren erg laks geworden. We zien dat Ezra zich er grote zorgen over maakte dat er huwelijken werden gesloten tussen de Joden en de heidense

vrouwen. Daardoor werd de eigenheid van hun cultuur en ook van hun godsdienst aangetast. Ezra had daar verdriet over en bracht op dat gebied enkele hervormingen tot stand. In de tijd van Ezra scheidden ze daadwerkelijk van hun heidense vrouwen.

Ezra bleef in de gemeenschap werken, al hebben we geen verslag van wat hij deed. We hebben eigenlijk helemaal geen verder verslag van wat Ezra deed, behalve in Nehemia hoofdstuk 8. Daar verschijnt Ezra weer naast Nehemia in Jeruzalem, bij een plechtigheid waarbij de wet wordt voorgelezen tijdens het Loofhuttenfeest. We zijn nog niet helemaal klaar met Ezra, maar de aandacht verschuift nu naar een heel ander soort man.

2

Nehemia: een praktische en geestelijke leek

Ezra was een priester en een schriftgeleerde. Dat betekent dat hij een geestelijke was binnen de godsdienst van Israël. Hij behoorde tot de priesterkaste, maar hij diende niet zozeer als priester, als wel als schriftgeleerde, een deskundige op het gebied van de wet. Dat was wat Ezra deed. Nehemia was een leek. Hij was geen priester. Hij behoorde waarschijnlijk tot de stam Juda en was geen deskundige op het gebied van de wet. Hij was een man van aanpakken, die zag dat er iets moest gebeuren en het dan deed.

In dat opzicht lijkt Nehemia misschien meer op de rest van ons. Wij zijn geen geestelijken. Wij zijn geen opgeleide of gewijde geestelijken. Wij zijn leken. Maar Nehemia heeft als ijverige leek veel voor God tot stand gebracht. Dat is misschien een van de waardevolle kanten van dit boek: het laat ons zien dat hij beslist niet ongeestelijk was, hoewel hij geen godsdienstig persoon was in de zin dat hij officiële godsdienstige bevoegdheden had. Hij was een geestelijk mens en een praktisch mens.

Het verhaal gaat als volgt. De naam Nehemia betekent: God, Jahweh, troost. Hij was een van de ballingen in Perzië nadat het Babylonische Rijk in handen van Perzië was gevallen. Hij was een balling in Babylon geweest en was daar blijkbaar opgegroeid. Op de een of andere manier, die ons onbekend is en niet wordt verteld, was hij de schenker geworden aan het hof van de Perzische koning Artaxerxes de Eerste.

De schenker werd in de King James Version de 'butler' genoemd. In Genesis, toen Jozef in de gevangenis zat, ontmoette hij daar een schenker, een 'butler' in de gevangenis, de 'butler' van de farao. De King James gebruikt de term 'butler'. Het staat in Genesis 41. Eigenlijk gaat het in hoofdstuk 40 en 41 van Genesis over deze man. Hij werd samen met Jozef gevangengezet. Jozef legde zijn dromen uit en de man werd later in zijn ambt hersteld.

Door deze schenker werd Jozef zelf onder de aandacht van de farao gebracht. De farao had namelijk een droom en de schenker herinnerde zich dat Jozef zijn droom had kunnen uitleggen. Daarom werd Jozef uit de gevangenis geroepen. Dankzij deze schenker werd Jozef niet alleen vrijgelaten, maar ook tot een hoge positie verheven.

3

De schenker als vertrouweling van de koning

Het is jammer dat schenker in de King James met 'butler' is vertaald. Zelfs als we het woord 'butler' er niet aan verbonden hadden, zouden we kunnen denken dat iemand die alleen maar een beker naar de koning brengt geen erg belangrijke positie heeft, misschien een eenvoudige dienaar is. Maar in werkelijkheid is het tegenovergestelde waar. Het was de vertrouwensfunctie bij uitstek in dienst van de koning. De schenker was degene die de wijn proefde om er zeker van te zijn dat die niet vergiftigd was, zodat de koning hem veilig kon drinken. Het kwam vaak voor dat mensen koningen probeerden te doden, en vergiftiging was een heel gemakkelijke manier om dat te doen. Daarom hadden koningen schenkers die in hun bijzijn hun wijn proefden voordat ze hun die schonken. De schenker was dus iemand die zijn leven voor de koning op het spel zette. Als iemand de koning wilde vergiftigen, zou de schenker eerst zichzelf vergiftigen en de koning redden. Het was een zeer hoge positie. Het is geen positie die wordt gegeven aan iemand die misschien gemist kon worden, met de gedachte: 'Nou, laat hem maar sterven.' Het is juist een positie met gezag. We kunnen zien dat de schenker aan het hof van de farao invloed had en zo hielp om Jozef uit de gevangenis te krijgen.

Rabsake was degene die met de mannen van Hizkia onderhandelde buiten de muren van Jeruzalem, toen Sanherib zijn legers naar Jeruzalem stuurde. De Rabsake was de man die de mensen op de muur toeriep:

Dit zegt de koning: Laat Hizkia u niet bedriegen, want hij zal u niet uit zijn hand kunnen redden. Laat Hizkia u ook niet doen vertrouwen op de HEERE door te zeggen: De HEERE zal ons zeker redden, en deze stad zal niet gegeven worden in de hand van de koning van Assyrië.

2 KONINGEN 18:29-30

Die man, die godslasteraar, die Rabsake — het woord Rabsake betekent schenker — was de opperschenker van Sanherib, die destijds koning van Assyrië was. Je ziet dat Rabsake een heel invloedrijke man was. Hij voerde de legers aan.

Schenker was dus een invloedrijke en machtige positie, een bevoorrechte positie, die werd gegeven aan iemand die de koning bijzonder vertrouwde. Het was waarschijnlijk ook een comfortabel leven, waarschijnlijk een weelderig leven. Hij bekleedde een hoge positie aan het hof van de koning. Hij bevond zich op dat moment dus in comfortabele omstandigheden in Perzië, in Susan. Dat is de naam van de hoofdstad die in Nehemia hoofdstuk 1, vers 1 wordt genoemd.

Susan is beter bekend als Susa. Susa was een van de vier Assyrische hoofdsteden. Er waren vier steden die de Assyriërs als hoofdstad gebruikten. Susan was de winterhoofdstad, kennelijk omdat het daar warmer was. Ekbatana was de zomerhoofdstad, en er waren ook nog andere hoofdsteden. Maar hier in hoofdstuk 1, vers 1 staat Susan, en we moeten begrijpen dat daarmee Susa wordt bedoeld. Dat is dus een Perzische hoofdstad, en hij bevindt zich als schenker aan het hof van Artaxerxes de Eerste.

4

De vervallen muren en Nehemia's opdracht

In het twintigste jaar van koning Artaxerxes, dat is omstreeks 444 of 445 voor Christus, kreeg hij van de koning toestemming om naar Jeruzalem terug te keren en de Joden te helpen die het moeilijk hadden. Het ging daarbij vooral om hun verdedigingswerken. Ze waren op dat moment al zo'n tachtig jaar in Jeruzalem, maar hun muren en poorten waren vervallen.

Ofwel was dit nog de oorspronkelijke toestand vanaf het moment dat Nebukadnezar ze had verwoest. Dan waren ze nooit hersteld in die lange periode dat de Joden alweer terug waren, eenvoudigweg omdat de hoeveelheid puin te overweldigend was en het een te grote klus was, en niemand die op zich nam. Ofwel waren ze begonnen de muren te bouwen, en in Ezra hoofdstuk 4 zien we dat ze dat inderdaad hadden gedaan. Ze waren begonnen de muren te bouwen, maar hun vijanden hadden aan koning Artaxerxes geschreven, inderdaad aan hem, en hen ervan beschuldigd een opstand tegen hem voor te bereiden. Artaxerxes had ook daadwerkelijk een brief teruggeschreven, die in Ezra hoofdstuk 4 staat. Daarin zei hij dat de Joden moesten ophouden en niet verder mochten werken aan de muur en de bouw van de stad, totdat hij anders zou bepalen. Zo stonden de zaken ervoor.

Dus ofwel waren de muren nog steeds erg vervallen en waren ze nog niet ver gekomen met de herbouw. Ofwel waren ze al enigszins opgebouwd en hadden de vijanden ze door allerlei aanvallen weer beschadigd. We weten dat ze inderdaad met bepaalde aanvallen te maken kregen. Het was geen complete oorlog tussen twee legers, maar ons wordt verteld dat hun vijanden hen op allerlei manieren aanvielen en lastigvielen.

Toen Nehemia de opdracht kreeg om te gaan, moest hij vooral gaan om te helpen de muren te bouwen. Dat was zijn voornaamste zorg. Zoals ik al zei, verschilden Ezra en Nehemia hierin dat Ezra een priester was. Hij was een geestelijke. Nehemia was een leek. Hij was iemand die gewoon een overheidsfunctie had. We weten niet hoe hij die positie in Assyrië had bereikt, maar de Assyriërs waren behoorlijk vrijgevig tegenover de Joden en gaven hun van tijd tot tijd een positie. We weten dat Daniël ook een positie had tijdens de regering van Darius en Cyrus.

Hij werd een soort gouverneur. De koning stelde hem aan als gouverneur van de stad Jeruzalem. Dat botste met een man die zichzelf al als de gezaghebber over dat gebied beschouwde. Dat is Sanballat. Hij zal dus conflicten krijgen met deze man Sanballat, die zichzelf beschouwde als degene die daar het gezag had. Maar nu had koning Artaxerxes dat gezag aan Nehemia gegeven.

5

Het paleis verlaten om Gods volk te dienen

In dit opzicht lijkt Nehemia een beetje op Jezus. Jezus verliet immers een comfortabele positie om af te dalen en te delen in de benarde toestand van Zijn volk.

maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood.

FILIPPENZEN 2:7-8

En Hij leed. Nehemia kwam om met het volk van God te lijden. Mozes had hetzelfde gedaan. Over Mozes staat in hoofdstuk 11 van Hebreeën:

Hij verliet het huis van de farao om met het volk van God smaad te lijden.

HEBREEËN 11:24-26

Mozes had dit gedaan: het paleis van de koning verlaten om te lijden. Nehemia deed dat. Jezus deed dat. Dit is een thema dat we telkens weer tegenkomen bij veel van de grote leiders in de geschiedenis van Israël, en natuurlijk bij de Messias Zelf. Ze hebben de muren daadwerkelijk in ongeveer 52 dagen herbouwd. Maar daarna was er nog meer werk te doen, want er waren niet alleen vijanden van buitenaf. Ook binnen het volk waren er problemen. Sommige Joden onderdrukten andere Joden. Binnen de gemeenschap werden compromissen van een heel gevaarlijke aard gesloten. En dus nam Nehemia die zaken ter hand.

Nadat hij daar ongeveer twaalf jaar het bestuur had gevoerd, ging hij terug naar Susa, kennelijk om verslag uit te brengen aan de koning. Vervolgens keerde hij na enige tijd — we weten niet hoelang — terug naar Jeruzalem. Daar bleef hij in elk geval tot het einde van het boek, misschien wel de rest van zijn leven. Daar trad hij opnieuw op in zaken waarin de gemeenschap weer laks was geworden. Deze mensen waren er kennelijk erg slecht in zich aan hun toezeggingen te houden. Onder Ezra en zelfs onder Nehemia beloofden ze dat ze de sabbat niet zouden schenden, niet met heidenen zouden trouwen en die dingen niet zouden doen. Vervolgens deden ze die dingen weer zodra Nehemia weg was. Dus moest Nehemia aan het einde, toen hij terugkwam, opnieuw orde op zaken stellen.

6

Auteurschap en datering van Nehemia

Dan nu het auteurschap van het boek. Je zou meteen aan Nehemia als auteur kunnen denken, omdat zoveel ervan in de eerste persoon is geschreven. Nehemia schrijft inderdaad een groot deel van het boek, hoewel volgens de Joodse traditie Ezra de eigenlijke samensteller van dit boek was. Eigenlijk vormden Ezra en Nehemia in de Joodse Bijbel één boek. Men geloofde dat dit, samen met Kronieken, door Ezra was geschreven. Uiteraard zou Ezra gebruik hebben gemaakt van de memoires van Nehemia, die in veel van de hoofdstukken Nehemia's eigen woorden bevatten. Er zijn een paar hoofdstukken die niet in de eerste persoon worden verteld en die Ezra mogelijk uit andere bronnen heeft overgenomen. Maar het is duidelijk dat de memoires van Nehemia zelf tot de belangrijkste bronnen van het werk behoren. Het is in ieder geval onder de Joden de overlevering dat Nehemia door Ezra is geschreven, net als het boek Ezra grotendeels.

Wanneer het geschreven is, is natuurlijk onbekend, maar de laatste gebeurtenis die erin wordt opgetekend, zou waarschijnlijk rond 425 voor Christus hebben plaatsgevonden. Het is uiteraard niet vóór die tijd geschreven. Het is dus waarschijnlijk geschreven rond dezelfde tijd als Maleachi. De profeet Maleachi was waarschijnlijk een tijdgenoot van Nehemia. Dat is niet duidelijk, omdat Maleachi geen echte aanwijzingen geeft over de periode waarin hij leefde. Wel weten we dat Maleachi

schreef nadat de tempel was herbouwd. Hij leefde in de gemeenschap van de ballingen die naar Jeruzalem waren teruggekeerd, en hij lijkt later te hebben geleefd dan Zacharia en Haggai. Maar we hebben geen precieze jaartallen voor Maleachi. Velen denken dat hij een tijdgenoot van Nehemia geweest zou kunnen zijn, omdat sommige kwesties waar Maleachi zich zorgen over maakt, vergelijkbaar zijn met of identiek zijn aan de kwesties die in Nehemia's tijd worden genoemd.

Dus waarschijnlijk is Nehemia ergens tussen 425 en 400 voor Christus geschreven. We weten niet hoelang Ezra heeft geleefd, maar we weten dat hij een heel oude man zou zijn geweest als het veel later dan dat was geschreven.

Ik zou hieraan kunnen toevoegen dat Nehemia in dezelfde tijd leefde als Socrates in Griekenland, in Athene. Socrates leefde in de tijd van Nehemia. En slechts een paar decennia eerder had Boeddha in India geleefd. Dit zijn enkele van de dingen die er buiten Israël in de wereld gaande waren. Ten westen van Israël hebben we Socrates. Ten oosten van Israël hebben we de invloed van Boeddha. En precies daartussenin, in het Midden-Oosten, hebben we natuurlijk Nehemia, die de wet van Mozes herstelt. Er gebeurden in die tijd dus ook dingen die elders in de wereld andere, cultureel belangrijke ontwikkelingen in gang zetten. En het herstel van een zuivere Joodse gemeenschap in Jeruzalem was uiteraard niet onbeduidend in het Midden-Oosten.

7

Jeruzalem als beeld van de gemeente

Het is waarschijnlijk gerechtvaardigd om in Nehemia enige typologie van de opbouw van de gemeente te zien. Jeruzalem is in het Oude Testament een type van de gemeente, en zelfs de muren ervan lijken dat te zijn. In Jesaja 60 hebben we een passage waarvan vrijwel alle geleerden zouden erkennen dat die betrekking heeft op de gemeente. Aanhangers van de bedelingenleer zouden dat misschien niet doen. Zij zouden dit kunnen opvatten als iets wat over het duizendjarig rijk gaat. Maar

gedurende het grootste deel van de geschiedenis heeft men gedacht dat dit hoofdstuk over de gemeente gaat. Wanneer het daarover spreekt, zegt het dit in vers 10, Jesaja 60:10:

Vreemdelingen zullen uw muren herbouwen en hun koningen zullen u dienen, want in Mijn grote toorn heb Ik u geslagen, maar in Mijn welbehagen heb Ik Mij over u ontfermd.

JESAJA 60:10

Dan gaat het verder en spreekt het nog wat meer over de volken, wat ze zullen brengen en hoe ze hieraan eer zullen bewijzen. Maar je ziet dat er staat:

Vreemdelingen zullen uw muren herbouwen en hun koningen zullen u dienen, want in Mijn grote toorn heb Ik u geslagen, maar in Mijn welbehagen heb Ik Mij over u ontfermd. Uw poorten zullen steeds openstaan; dag en nacht zullen ze niet gesloten worden, opdat men het vermogen van de heidenvolken naar u toe zal brengen en hun koningen naar u toe geleid zullen worden. Want het volk en het koninkrijk die u niet zullen dienen, zullen vergaan en die volken zullen totaal verwoest worden.

JESAJA 60:10-12

De muren van de gemeente zijn natuurlijk geestelijke muren. En verderop staat dat ook echt, in vers 18, Jesaja 60:18:

Er zal niet meer gehoord worden van geweld in uw land, van verwoesting of rampen binnen uw grenzen, maar uw muren zult u noemen Heil, en uw poorten Lof.

JESAJA 60:18

Er staat meer in dit hoofdstuk dat aansluit bij de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem in Openbaring 21. De beschrijving van het nieuwe Jeruzalem in Openbaring 21 is zelfs bijna helemaal ontleend aan Jesaja 60. En het is moeilijk te ontkennen dat het nieuwe Jeruzalem de gemeente is, aangezien Johannes in Openbaring 21, vers 9, te horen krijgt:

En een van de zeven engelen die de zeven schalen hadden, vol van de zeven laatste plagen, kwam naar mij toe en hij sprak met mij en zei: Kom, ik zal u de bruid, de vrouw van het Lam, laten zien.

OPENBARING 21:9

Dat zou natuurlijk de gemeente zijn, de bruid van Christus. En hij zegt:

En hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg en liet mij de grote stad zien, het heilige Jeruzalem, dat neerdaalde uit de hemel, bij God vandaan.

OPENBARING 21:10

Eerder in hoofdstuk 21 zegt hij:

En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God uit de hemel, gereedgemaakt als een bruid die voor haar man sierlijk gemaakt is.

OPENBARING 21:2

Het nieuwe Jeruzalem is de bruid van Christus, de gemeente. En het wordt beschreven in Openbaring 21, maar die beschrijving is bijna helemaal ontleend aan Jesaja 60. Het is dus redelijk om te stellen dat Jesaja 60 betrekking heeft op de gemeente en dat de verwijzingen naar poorten enzovoort verwijzingen zijn naar geestelijke poorten. Er staat immers:

Je muren zullen redding heten, je poorten zullen lof heten.

Het is duidelijk dat behoud en lofprijzing geestelijke dingen zijn, geen stoffelijke dingen. Dus ik denk dat we redelijkerwijs kunnen aannemen dat we hier kijken naar iets wat geestelijk moet worden opgevat.

8

Gerechtigheid en herstel van de bressen

Als je naar Jesaja hoofdstuk 58 kijkt, gaat het erover hoe de Joden hadden gevast en toch klaagden dat God niet op hun vasten had gereageerd. En dus zegt God tegen de profeet:

terwijl zij zeggen: Waarom vasten wij, als U het toch niet ziet, waarom kwellen wij onze ziel, als U het toch niet weet? Zie, op uw vastendag zoekt u uw eigen wens, en beult u al uw arbeiders af. Zie, u vast om te twisten en ruzie te maken en om goddeloos op de vuist te gaan. Vast niet zoals heden als u uw stem wilt laten horen in de hoogte. Zou dit het vasten zijn dat Ik verkies: dat de mens zich een dag lang verootmoedigt, dat hij zijn hoofd buigt als een riet en zich neerlegt in rouwgewaad en as? Noemt u dat vasten en een dag die de HEERE welgevallig is? Is dit niet het vasten dat Ik verkies: dat u de boeien van de goddeloosheid losmaakt, dat u de banden van het juk ontbindt, dat u de onderdrukten vrij laat heengaan en dat u elk juk breekt? Is het niet dit, dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt, en de ellendige ontheemden een thuis biedt, dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt, en dat u zich voor eigen vlees en bloed niet verbergt?

JESAJA 58:3-7

enzovoort. Met andere woorden: wees rechtvaardige mensen. God is niet zozeer geïnteresseerd in hoeveel maaltijden ze zouden overslaan, maar van hoeveel zonden ze zich zouden bekeren en hoeveel zonden ze niet meer zouden begaan.

En terwijl Hij hun vertelt hoe Hij wil dat ze dat doen, spreekt Hij vervolgens over de heerlijkheid die ze zullen ervaren als ze dit doen. Hij zegt in vers 8:

Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad, en uw herstel snel intreden. Uw gerechtigheid zal voor u uit gaan en de heerlijkheid van de HEERE zal uw achterhoede zijn.

JESAJA 58:8

Maar kijk dan eens naar vers 12.

En wie uit u voortkomen, zullen de verwoeste plaatsen van weleer herbouwen; de fundamenten, van generatie op generatie verwoest, zult u herstellen. En u zult genoemd worden: hij die bressen dichtmaakt, hij die paden herstelt, opdat men er weer kan wonen.

JESAJA 58:12

Dit zegt dus dat degenen die rechtvaardig zijn, een rol zullen spelen bij het herstellen van de bres, waarmee de gaten in de muur worden bedoeld. Zij zullen degenen zijn die de oude verwoeste plaatsen weer opbouwen. Dat was wat Nehemia deed. En dus lijkt het erop dat Nehemia's herbouw van de muren van Jeruzalem, net als veel andere historische gebeurtenissen in het Oude Testament, gezien kan worden als een type van onze geestelijke bezigheid om te proberen de gemeente te herstellen, haar op te bouwen.

Ieder mens in de gemeente is een levende steen die wordt opgebouwd tot een geestelijk huis.

dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.

1 PETRUS 2:5

Die beeldspraak uit 1 Petrus 2:5 vergelijkt ons eigenlijk met de tempel, niet zozeer met Jeruzalem als geheel. Maar het is niet vreemd dat de gemeente wordt voorgesteld als de tempel, of als Jeruzalem, of als Israël, of met allerlei andere beelden. Dat wij ons ervoor inzetten dat het puin en het afval dat in de gemeente terecht is gekomen, worden verwijderd en dat de gemeente op haar oude fundamenten wordt gebouwd, zou een redelijke manier zijn om het verhaal van Nehemia op onze eigen situatie toe te passen.

Want hij komt op een moment waarop de stad door vijanden is afgebroken en de hele plaats met puin bedekt is. Het is voor hen echt moeilijk om de rommel op te ruimen voordat ze daarna überhaupt kunnen gaan bouwen. Maar ze moeten het afval verwijderen, zodat ze de muren weer kunnen bouwen zoals ze ooit waren.

9

Samen bouwen aan herstel van de gemeente

Ik denk niet dat het vergezocht is om te zeggen dat het onze taak in de gemeente is om te onderkennen hoeveel puin er ligt van de verwoesting die heeft plaatsgevonden in de tussenliggende eeuwen sinds Christus hier was, sinds de apostelen gestorven zijn. Hoeveel van wat zij onderwezen hebben, is verwaarloosd, is verloren gegaan. Misschien niet helemaal verloren gegaan, maar het wordt in de geïnstitutionaliseerde kerken niet in praktijk gebracht.

Zeker tijdens de middeleeuwen was de kerk bijna helemaal gevuld met menselijke tradities en verwaarlozing van het Evangelie, verwaarlozing van de Schriften. En de Reformatie begon daar iets van terug te winnen. Luther en Calvijn en anderen

probeerden enkele van de oorspronkelijke waarheden van het christendom terug te winnen, die er al waren voordat de rooms-katholieke beweging al haar tradities had ingevoerd. Maar zelfs de Reformatie heeft niet alle tradities weggedaan. We zien dat ze nog steeds enkele van de katholieke tradities onderwezen. Ze zagen niet alles.

En dus gaat de bouw of de herbouw van de gemeente door. En dat werk wordt zichtbaar in een terugkeer naar Bijbelse normen. En wij hebben daar allemaal iets mee te maken. Sommigen, misschien mensen die onderwijs geven, mensen in een positie zoals die van mij, hebben een werkelijk voordeel. Wij kunnen namelijk daadwerkelijk de Bijbelse waarheid uiteenzetten, zoals we hier doen, door de Schriften vers voor vers te onderwijzen. Maar ook degenen die geen leraars zijn, hebben toch een rol te vervullen. In Israël, in Jeruzalem, in de dagen van Nehemia, zien we dat iedereen een rol te vervullen had. Zelfs enkele vrouwen waren betrokken bij het werk aan de bouw van de muren. Ze werkten ieder op hun eigen plek. Ieder had zijn eigen taak. Net zoals het lichaam van Christus uit veel leden bestaat, heeft ieder een afzonderlijke gave, een afzonderlijke taak. Maar bij dat alles is de opbouw van het lichaam van Christus het doel.

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,

EFEZE 4:11-12

Het Engelse woord 'edify' betekent een gebouw opbouwen. 'Edifice' is een gebouw, en 'edify' betekent opbouwen zoals je een gebouw opbouwt. Het doel van alle gaven die God heeft gegeven, is de opbouw, het opbouwen van de gemeente. Dus het werk van Nehemia is, geloof ik, een voorafschaduwung van het werk dat de gemeente ook vandaag nog voor zich heeft.

10

Het bericht uit Jeruzalem en Nehemia's gebed

Laten we beginnen aan Nehemia hoofdstuk 1.

De woorden van Nehemia, de zoon van Hachalja. Het gebeurde in de maand Chisleu, in het twintigste jaar, toen ik in de burcht Susan was,

NEHEMIA 1:1

Dat is de negende maand van de Joodse kalender.

Blijkbaar het twintigste jaar van Artaxerxes.

dat Hanani kwam, een van mijn broers, hij en mannen uit Juda. Ik vroeg hun naar de Joden die ontkomen waren, die uit de gevangenschap overgebleven waren, en naar Jeruzalem.

NEHEMIA 1:2

De heilige stad lag hem blijkbaar na aan het hart, ook al was hij er zelf ver vandaan en zou dat, voor zover hij wist, altijd zo blijven. Hij had aan het hof van de koning een positie die moeilijk te krijgen was en waar je nog moeilijker van afkwam. Als de koning je aan zijn hof toelaat en je voor deze positie aanneemt, dan moet je op zijn bevel aantreden. Je loopt echt niet zomaar weg met de woorden: 'Ik heb een beter aanbod gekregen.' Je neemt geen andere baan wanneer de koning je een taak heeft toegewezen. Naar alle waarschijnlijkheid dacht Nehemia dat hij nooit naar Jeruzalem

zou kunnen gaan. Maar hij was beslist betrokken bij wat daar in hun heilige stad gebeurde. Wanneer er mensen vandaar op bezoek kwamen, vroeg hij hun: ‘Hoe gaat het daar?’ Het bericht dat hij kreeg, was niet positief.

Zij zeiden tegen mij: De overgeblevenen, die uit de gevangenschap daar in het gewest zijn overgebleven, verkeren in grote ellende en in smaad. In de muur van Jeruzalem zijn bressen geslagen en zijn poorten zijn met vuur verbrand. Het gebeurde, toen ik deze woorden hoorde, dat ik ging zitten en begon te huilen. Ik bedreef enkele dagen rouw, terwijl ik voor het aangezicht van de God van de hemel vastte en bad. Ik zei: Och, HEERE, God van de hemel, de grote en ontzagwekkende God, Die het verbond en de goedertierenheid in acht neemt voor hen die Hem liefhebben en Zijn geboden in acht nemen. Laat Uw oor toch opmerkzaam zijn, en Uw ogen open, om te luisteren naar het gebed van Uw dienaar, dat ik heden dag en nacht voor Uw aangezicht bid voor de Israëlieten, Uw dienaren. Ik belijd de zonden van de Israëlieten, die wij tegen U begaan hebben. Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Wij hebben het grondig bij U verdorven. Wij hebben de geboden, de verordeningen en de bepalingen, die U aan Uw dienaar Mozes geboden hebt, niet in acht genomen.

NEHEMIA 1:3-7

Denk toch aan het woord dat U Uw dienaar Mozes geboden hebt: Als u ontrouw bent, zal Ik u overal onder de volken verspreiden. Maar als u zich tot Mij bekeert en Mijn geboden in acht neemt en die houdt — al bevonden uw verdrevenen zich aan het einde van de hemel, vandaar zal Ik hen bijeenbrengen en hen brengen naar de plaats die Ik gekozen heb om daar Mijn Naam te laten wonen. Zij zijn toch Uw dienaren en Uw volk, dat U verlost hebt door Uw grote kracht en door Uw sterke hand. Och, Heere, laat Uw oor toch opmerkzaam zijn op het gebed van Uw dienaar, en op het gebed van Uw dienaren, die er vreugde in vinden Uw Naam te vrezen. Doe Uw dienaar vandaag toch slagen en geef hem barmhartigheid bij deze man.

NEHEMIA 1:8-11

11

Nehemia wil zelf naar Jeruzalem gaan

Het lijkt erop dat Nehemia op dit punt besloten heeft dat hij niet tevreden kan blijven zitten in Perzië, op zijn comfortabele plek, terwijl zijn broeders in grote nood verkeren en er in Jeruzalem zoveel in wanorde ligt. Hij heeft zich er op dit punt duidelijk werkelijk op toegelegd om terug te gaan. Hij zegt dat niet in zijn gebed, maar het is overduidelijk. Hij zegt:

Och, Heere, laat Uw oor toch opmerkzaam zijn op het gebed van Uw dienaar, en op het gebed van Uw dienaren, die er vreugde in vinden Uw Naam te vrezen. Doe Uw dienaar vandaag toch slagen en geef hem barmhartigheid bij deze man. Ik was namelijk de schenker van de koning.

NEHEMIA 1:11

Deze man is Arthahsasta, de koning. Om welke gunst vraagt hij? Dat is duidelijk. We zullen in het volgende hoofdstuk zien dat de koning hem vraagt:

Wat wil je dat ik doe?

Hij zegt:

en zei tegen de koning: Als het de koning goeddunkt, en als uw dienaar u welgevallig is, dat u mij dan naar Juda stuurt, naar de stad met de graven van mijn vaderen, zodat ik die weer op kan bouwen.

NEHEMIA 2:5

Op dit punt heeft Nehemia van God een visie gekregen om zelf terug te gaan, zijn positie in het paleis achter te laten en terug te gaan om zijn handen vuil te maken. Om samen met het volk van God te werken en te zweten, in een poging om datgene wat in Jeruzalem niet in orde is, recht te zetten en te herstellen. Hij bidt dit gebed opdat God het hart van de koning zal bewegen. Dat is waar hij eigenlijk om bidt.

Hij begint met het belijden van de zonden van het volk en van zichzelf, maar ook met het voor God herhalen van de beloften die God had gedaan. Als Zijn volk naar verre landen verdreven wordt en zich tot Hem keert, zal Hij hen herstellen. Nehemia's gedachte is dat de Heere hen in dit geval hopelijk zal herstellen door middel van Nehemia zelf. Doordat Nehemia de vrijheid krijgt om te gaan en daar een leider te worden. En dus bidt hij om—

Hij vraagt veel. Hij vraagt iets groots, vooral gezien het feit dat zijn meester Arthahsasta degene was die enkele jaren eerder een brief had geschreven waarin hij de bouw van de muren van Jeruzalem liet stilleggen. Het bouwproject van Jeruzalem viel onder een verbod van de koning. Hoeveel jaar dat al gold, weten we niet, maar het gold al enige tijd. Nu vraagt Nehemia hem eigenlijk om dat verbod op te heffen en Nehemia te sturen om te helpen de muren te bouwen. Hij vraagt de koning om een enorme verandering door te voeren. Daarom vraagt hij God om het hart van de koning te bewegen en hem barmhartigheid te schenken in de ogen van die man.

12

Voorbede vanuit een gebroken hart

Uit dit gebed, dat nog geen hoofdstuk lang is, halen we een aantal waardevolle lessen over voorbede. Mozes bad ook voor de kinderen van Israël toen zij het gouden kalf maakten. Hij wist te bereiken dat God hun barmhartigheid bewees, zodat Hij hen niet vernietigde. Ook Ezra deed voorbede in het boek Ezra. Daniël deed in Daniël hoofdstuk 9 voorbede voor het volk. Uit deze verschillende gevallen van voorbede kunnen we veel leren over wat het is.

Allereerst, wat is voorbede? Voorbede doen betekent dat je ertussen gaat staan en pleit. Je gaat tussen een schuldige en de rechter staan en pleit voor de schuldige. Dat is wat voorbede doen betekent. Voorbede betekent dus dat je namens iemand anders voor God staat.

Er zijn ook andere soorten gebed dan voorbede. Smeking is eenvoudigweg dat je je eigen zorgen aan God voorlegt, dingen die je op je hart hebt, maar waarbij je niet noodzakelijk bidt of iemand anders barmhartigheid mag ontvangen. Wanneer je bidt voor de ziel van iemand anders dan jezelf, doe je voorbede voor die persoon. Mozes deed voorbede voor Israël. Abraham deed zelfs voorbede voor Sodom, zoals je misschien herinnert. God stemde er inderdaad mee in Sodom te sparen als Hij tien rechtvaardigen in de stad kon vinden. Dat was wat Abraham vroeg.

Hier hebben we een voorbede van Nehemia, en er zijn verschillende dingen die we daarvan kunnen leren. Ik kon in dit gebed acht dingen zien die leerzaam voor ons kunnen zijn als we zulke voorbidders hopen te worden. Zijn gebed had duidelijk uitwerking, zoals we zullen zien. God verhoorde dit gebed en had er blijkbaar behagen in.

Een van de eerste dingen die we zien, is dat zijn gebed uit een gebroken hart voortkwam. Hij zegt in vers 4:

Toen ik die woorden hoorde, had ik dagenlang verdriet. Ik vastte en bad tot de God van de hemel.

Deze man zond geen luchtig gebed op dat hem geen pijn deed. Hij was diep bedroefd. Zijn hart was gebroken over de toestand van Jeruzalem. Hij had hier dagenlang verdriet over. Het blijken eigenlijk maanden te zijn geweest. Blijkbaar vier maanden van verdriet voordat hij werkelijk de gelegenheid kreeg om de koning om die gunst te vragen.

Het hart van deze man was dus gebroken. Hij leefde mee met Gods zaak in deze kwestie. Een gebed zonder enige hartstocht, zonder enig invoelingsvermogen of medeleven met wat God ter harte gaat, maar dat alleen uit gewoonte wordt uitgesproken, zal waarschijnlijk minder uitwerking hebben dan een gebed dat uit een gebroken hart wordt uitgestort.

13

Gods trouw en onze zonden belijden

Een tweede ding dat we zien, is dat hij zijn gebed baseerde op Gods geopenbaarde karakter. In vers 5 zegt hij:

Ik zei: Och, HEERE, God van de hemel, de grote en ontzagwekkende God, Die het verbond en de goedertierenheid in acht neemt voor hen die Hem liefhebben en Zijn geboden in acht nemen.

NEHEMIA 1:5

Hij zegt dus: 'U bent een God Die Zijn verbond houdt. Dat is Wie U bent. Daarom denk ik dat ik U zoiets kan vragen, omdat U trouw bent.' Ons beroep baseren op wat voor God het is tot Wie we naderen, is nog een aspect van dit gebed dat ongetwijfeld navolging verdient.

Een derde aspect is dat het helemaal geen zelfrechtvaardig gebed was. Hij verhief zich niet boven de zondaars en zei niet: ‘Die verdorven zondaars.’ Hij zei:

Laat Uw oor toch opmerkzaam zijn, en Uw ogen open, om te luisteren naar het gebed van Uw dienaar, dat ik heden dag en nacht voor Uw aangezicht bid voor de Israëlieten, Uw dienaren. Ik belijd de zonden van de Israëlieten, die wij tegen U begaan hebben. Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Wij hebben het grondig bij U verdorven. Wij hebben de geboden, de verordeningen en de bepalingen, die U aan Uw dienaar Mozes geboden hebt, niet in acht genomen.

NEHEMIA 1:6-7

Dit zijn natuurlijk de verzen 6 en 7. Zo spreekt hij.

14

Bidden voor Gods belangen en volharden

Nog iets is dat hij zich bezorgd lijkt te maken om Gods belangen, in plaats van om een zelfzuchtig belang van hemzelf. Het gaat om Gods belangen. Wat er in Jeruzalem gebeurde, had geen bijzondere invloed op Nehemia's welzijn. Hij had het goed. Hij was rijk. Hij had een geweldige baan, en hij was er waarschijnlijk goed in. Het was een soort luizenbaan, zou ik denken, behalve wanneer mensen de koning probeerden te vergiften. Zijn positie zou hem een tamelijk zeker en comfortabel leven geven.

Toch maakte hij zich zorgen om Gods volk, dat hij voortdurend ‘Uw dienaren’ noemde. Ook zichzelf noemde hij vaak ‘Uw dienaar’. Maar in vers 6 spreekt hij over Israël als:

‘Uw dienaren’.

In vers 10 zegt hij opnieuw:

Zij zijn toch Uw dienaren en Uw volk, dat U verlost hebt door Uw grote kracht en door Uw sterke hand.

NEHEMIA 1:10

Met andere woorden: dit gaat U aan. Deze mensen zijn Uw dienaren. Het zijn niet mijn dienaren. Dit is niet mijn probleem. Dit is Uw probleem. Gedreven worden door zorg om Gods belangen, om Zijn eigen dienaren en om Zijn eigen reputatie, Zijn eigen verbond, enzovoort, dat is wat Nehemia werkelijk op het hart ligt.

Een vijfde aspect van zijn gebed was dat het volhardend was. Het duurde dagenlang. Hij bad dag en nacht, zoals hij in vers 6 zegt. Hij zegt:

Luister naar het gebed dat ik als Uw dienaar nu dag en nacht tot U bid.

En in vers 4 zagen we dat dit vele dagen duurde. Het was dus een volhardend gebed.

15

Pleiten op Gods beloften

Een zesde aspect is dat zijn pleidooi op Gods beloften was gebouwd. In de verzen 8 en 9 zegt hij:

**Denk toch aan het woord dat U Uw dienaar Mozes geboden hebt:
Als u ontrouw bent, zal Ik u overal onder de volken verspreiden.**

NEHEMIA 1:8

En het is niet alleen het gebod, maar in vers 9 is daar de belofte aan verbonden:

Maar als u zich tot Mij bekeert en Mijn geboden in acht neemt en die houdt — al bevonden uw verdrevenen zich aan het einde van de hemel, vandaar zal Ik hen bijeenbrengen en hen brengen naar de plaats die Ik gekozen heb om daar Mijn Naam te laten wonen.

NEHEMIA 1:9

Dit is dus een belofte die God heeft gedaan, en hij herinnert God aan Zijn beloften.

Nu zegt de Bijbel nergens dat we de beloften moeten opeisen. Dat is een heel gebruikelijke uitdrukking onder christenen: ‘Je moet de beloften opeisen.’ Nergens in de Bijbel staat dat je de beloften moet opeisen. En soms klinken mensen die beloften opeisen alsof ze God bevelen proberen te geven en Hem proberen te dwingen. Maar in feite gaat het erom God eenvoudig te herinneren: ‘Dit is de reden waarom ik bid. Dit is de reden waarom ik erop vertrouw dat mijn gebed verhoord zal worden, omdat U bepaalde beloften hebt gedaan die aansluiten bij wat ik vraag. Ik ben dus niet aanmatigend. Ik bedenk niet zomaar mijn eigen plannen om U vervolgens te vragen daar Uw Naam onder te zetten, God. Ik vraag U om te doen waartoe U Zich Zelf hebt verbonden. Ik bid overeenkomstig Uw wil, die U in Uw beloften hebt uitgedrukt.’ En zo haalt hij tegenover God die beloften aan.

Ten zevende richt hij zich op Gods eigen zorg voor Zijn eigen doeleinden. Ik denk dat dit in zekere zin op punt vier lijkt. Maar in vers 10 zegt hij:

Zij zijn toch Uw dienaren en Uw volk, dat U verlost hebt door Uw grote kracht en door Uw sterke hand.

NEHEMIA 1:10

Dit is Uw probleem, God. Ik denk dat het niet veel verschilt van punt vier.

16

Zelf het antwoord op je gebed worden

En dan punt acht: hij bood zich vrijwillig aan om verandering te brengen, om deel uit te maken van de oplossing voor het probleem waarvoor hij bidt. Het is gemakkelijk om te bidden dat er dingen in de wereld gebeuren, maar om dan te zeggen:

Daarna hoorde ik de stem van de Heere. Hij zei: Wie zal Ik zenden? Wie zal er voor Ons gaan? Toen zei ik: Zie, hier ben ik, zend mij.

JESAJA 6:8

dat is de volgende stap. Om te zeggen: 'Ik ben bereid de daad bij het woord te voegen.' Dat laat oprechtheid zien. Niet alleen zijn vasten en zijn aanhoudende gebed, maar ook dat hij zich vrijwillig aanbiedt. Hij bidt dat er iets gebeurt, en dan zegt hij:

Och, Heere, laat Uw oor toch opmerkzaam zijn op het gebed van Uw dienaar, en op het gebed van Uw dienaren, die er vreugde in vinden Uw Naam te vrezen. Doe Uw dienaar vandaag toch slagen en geef hem barmhartigheid bij deze man. Ik was namelijk de schenker van de koning.

NEHEMIA 1:11

Met andere woorden, schenk mij de gunst waarop ik hoop, namelijk dat ik toestemming krijg om te vertrekken en te gaan dienen op de plek waar ik de nood zie.

Aan het einde van Mattheüs hoofdstuk 9, in de verzen 37 en 38, zei Jezus tegen de discipelen:

Toen zei Hij tegen Zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar er zijn weinig arbeiders. Bid daarom tot de Heere van de oogst dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitzendt.

MATTHEÛS 9:37-38

Dus eerst zegt Hij tegen Zijn discipelen dat ze moeten bidden dat God meer arbeiders zal sturen. Kijk dan eens naar hoofdstuk 10, vers 1.

En Hij riep Zijn twaalf discipelen bij Zich en gaf hun macht over de onreine geesten om die uit te drijven, en om iedere ziekte en elke kwaal te genezen.

MATTHEÛS 10:1

enzovoort. En Hij zond hen uit. Hij stuurt hen twee aan twee op deze korte zendingsreis. Maar let erop dat Hij zei: 'Ik wil dat jullie bidden dat God meer arbeiders zal sturen. En trouwens, Ik stuur jullie. Jullie gaan het antwoord op jullie eigen gebeden zijn.'

En dat is wat Nehemia zei. 'Ik wil het antwoord op mijn eigen gebed zijn. Ik wil dat U mij gebruikt. Ik ben bereid mijn positie, mijn vertrouwde omgeving, achter me te laten en eropuit te gaan. Ik wil doen wat eraan zal bijdragen dat gebeurt wat ik U vraag te doen.' Dus ik ben bereid hierin een medearbeider van God te zijn en niet alleen maar comfortabel thuis te zitten en te bidden dat er dingen op een verre plek gebeuren. Wanneer je voorbede doet voor iemand anders, moet je bereid zijn om, als God je daarin leidt, naar die persoon toe te gaan of te doen wat er ook maar nodig is om je eigen gebeden verhoord te zien worden.

17

Nehemia's verdriet voor de koning

Nu hoofdstuk 2.

Het gebeurde in de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Arthahsasta, toen er wijn voor hem gereedstond, dat ik de wijn nam en aan de koning gaf. Nu was ik nooit in zijn tegenwoordigheid verdrietig geweest.

NEHEMIA 2:1

Dat zou ongeveer vier maanden later zijn, want het was de negende maand toen hij dit nieuws voor het eerst kreeg, en nu was het de eerste maand. Nisan was de eerste maand van de Joodse kalender, de godsdienstige kalender. Dus dat zou in feite vier maanden later zijn.

Het was eigenlijk niet veilig om verdrietig te zijn in de aanwezigheid van de koning. In het boek Esther, in hoofdstuk 4 en vers 2, lezen we dat Mordechai vastte en rouwde. Maar hij durfde de poorten van het verblijf van de koning niet binnen te gaan, omdat je niet rouwend voor de koning durft te verschijnen. Dit is Esther 4, de verzen 1 en 2.

Toen Mordechai alles te weten was gekomen wat er gebeurd was, scheurde Mordechai zijn kleren en hulde zich in zak en as. Hij ging door het midden van de stad en weeklaagde luid en bitter. En hij kwam tot vóór de poort van de koning, want niemand mocht de poort van de koning binnengaan, gehuld in een rouwgewaad.

ESTHER 4:1-2

Het idee was dat de koning van Perzië een vrolijke omgeving wilde hebben. Als er iemand terneergeslagen rondloopt, somber, dan bederft dat de stemming. Hij hield niet van dat soort somberheid in zijn aanwezigheid. Als mensen rouwen, laten

ze dat in de buurt van de koning niet merken. Je zet een vrolijk gezicht op in de buurt van de koning, omdat hij een vrolijke wereld wil hebben. Hij wil een vrolijke omgeving hebben.

Dus hij zei hier aan het einde van vers 1 van hoofdstuk 2:

Het gebeurde in de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Arthahsasta, toen er wijn voor hem gereedstond, dat ik de wijn nam en aan de koning gaf. Nu was ik nooit in zijn tegenwoordigheid verdrietig geweest. Toen zei de koning tegen mij: Waarom staat uw gezicht zo verdrietig, terwijl u toch niet ziek bent? Dit is niets anders dan hartenpijn. Toen werd ik heel erg bevreesd.

NEHEMIA 2:1-2

Hij wist niet zeker of dit slecht voor hem zou aflopen. Hoewel hij al vier maanden verdrietig was, rouwde en bad, kon hij op deze bewuste dag zijn verdriet blijkbaar niet verbergen zoals hij al die tijd had gedaan. Telkens wanneer hij voor de koning verscheen, zette hij een vrolijk gezicht op, ook al was hij niet vrolijk. Deze keer was het verdriet in zijn hart blijkbaar bijzonder overweldigend, en kon hij geen vrolijk gezicht opzetten. Toen hij merkte dat de koning zag dat hij verdrietig was, werd hij bang, omdat hij niet wist of hij in de problemen zou komen.

Ik zei tegen de koning: Moge de koning in eeuwigheid leven! Waarom zou mijn gezicht niet verdrietig staan, als de stad, de plaats van de graven van mijn vaders verwoest ligt en zijn poorten door vuur verteerd zijn?

NEHEMIA 2:3

Hij noemt Jeruzalem niet bij naam. Hij spreekt over mijn voorouderlijk huis, waar de graven van mijn vaders zijn, misschien in de hoop wat medeleven bij de koning op te wekken. Het woord Jeruzalem had misschien een slechte klank, of riep in elk geval niet uitsluitend goede gedachten op. De koning had immers veel eerder berichten

ontvangen van mannen die hem vertelden dat er opstand was in Jeruzalem en dat ze zich tegen de koning wilden keren. Maar hij noemt het eenvoudig de plaats waar de graven van mijn vaderen zijn.

18

Nehemia's spontane gebedsleven

De koning zei tegen mij: Wat verzoekt u dan? Toen bad ik tot de God van de hemel

NEHEMIA 2:4

Hier gaat er een deur voor hem open. Dit is zijn kans, en hij beseft dat het een kans is. Hij begint niet zomaar te spreken. Hij bidt eerst. Hij zegt:

Toen bad ik tot de God van de hemel

NEHEMIA 2:4

We lezen niet wat hij bad, maar blijkbaar bad hij in stilte of God hem gunst wilde schenken en hem op de juiste manier tot de koning wilde laten spreken, zodat hij zou krijgen waarop hij hoopte. Hier zien we voor het eerst het spontane gebedsleven van Nehemia, waarvan we in het boek minstens tien voorbeelden krijgen. Minstens tien keer zien we hem spontaan bidden.

Deze man is een praktisch ingestelde man in een politieke functie, maar hij is een geestelijk man. Hij weet hoe hij moet bidden. Hij kan langdurig volhardende voorbede doen die iets uitwerkt, zoals hij ook deed, zoals hoofdstuk 1 ons vertelt. Maar in de rest van het boek zien we dat hij ook gewoon de hele dag door met God kan praten.

Het doet me denken aan Tevje in Fiddler on the Roof, hoe hij zo nu en dan gewoon omhoogkeek en een opmerking tegen God maakte. In zijn geval was het soms een schampere opmerking. Maar hij sprak tegen God alsof Hij gewoon iemand was die daar bij hem was, iemand tegen wie hij iets te zeggen had, en dan zei hij het zoals het in hem opkwam. Nehemia praat ook zo, al is het niet schamper. Hij praat alsof hij beseft dat God voortdurend oplet en dat God al zijn zorgen deelt.

Ik heb hier tien voorbeelden van. Ik zal ze je niet allemaal laten zien, maar je kunt in hoofdstuk 4 kijken om te zien wat ik bedoel. Vers 9 is een voorbeeld; eigenlijk ook vers 4 en 5 in hoofdstuk 4. Hoofdstuk 4, vers 4 zegt:

Hoor, onze God, dat wij een voorwerp van verachting zijn en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd: geef hen over als buit in een land van gevangenschap.

NEHEMIA 4:4

In hoofdstuk 4, vers 9 zegt hij:

Maar wij baden tot onze God en plaatsten een wacht tegen hen, dag en nacht, vanwege hen.

NEHEMIA 4:9

wat volgens mij spontaan gebeurde.

In hoofdstuk 5, vers 19 zegt hij:

Denk toch aan mij, mijn God, ten goede, om alles wat ik heb gedaan voor dit volk.

NEHEMIA 5:19

In hoofdstuk 6, vers 9, aan het einde van vers 9, zegt hij:

Want zij allen wilden ons bevreesd maken. Ze zeiden bij zichzelf: Hun handen zullen het werk nalaten. Het zal niet afgemaakt worden. Welnu, maak mijn handen sterk!

NEHEMIA 6:9

En in hoofdstuk 6, vers 14:

Denk toch, mijn God, aan Tobia en Sanballat, en vergeld hun naar deze daden van hen, en ook aan de profetes Noadja en de overige profeten die mij bevreesd wilden maken.

NEHEMIA 6:14

Hij bidt dus gewoon spontaan wanneer er dingen bij hem opkomen waarover hij zich zorgen maakt. Helemaal aan het einde van het boek staan drie van zulke gebeden. In hoofdstuk 13, vers 14 zegt hij:

Denk hierom aan mij, mijn God, wis mijn blijken van goedertierenheid niet uit, die ik aan het huis van mijn God en aan de eredienst daarin, heb bewezen.

NEHEMIA 13:14

En in hetzelfde hoofdstuk, aan het einde van vers 22:

Ik zei tegen de Levieten dat ze zich moesten reinigen en dat ze de poorten zouden komen bewaken om de sabbatdag te heiligen. Denk ook hierom aan mij, mijn God, en spaar mij overeenkomstig de grootheid van Uw goedertierenheid.

NEHEMIA 13:22

In hetzelfde hoofdstuk, vers 29:

Denk aan hen, mijn God, vanwege de ontwijding van het priesterschap, namelijk het verbond van het priesterschap en van de Levieten.

NEHEMIA 13:29

En dan de allerlaatste regel van het boek, in vers 31:

en ook voor het offer van het hout op de vastgestelde tijden en voor de eerstelingen. Denk aan mij, mijn God, ten goede.

NEHEMIA 13:31

Waarschijnlijk hebben we hier dus voor een groot deel het gebedsdagboek van deze man, in zijn memoires. Hij zendt voortdurend spontaan gebeden op die bij het moment passen, wanneer daar aanleiding voor lijkt te zijn. De koning zegt:

Wat wil je vragen?

Hij zegt:

Toen bad ik tot de God van de hemel

NEHEMIA 2:4

In dit geval is het gebed dat hij daadwerkelijk bad niet opgeschreven.

19

De koning geeft verlof en bouwmiddelen

Hij zegt:

en zei tegen de koning: Als het de koning goeddunkt, en als uw dienaar u welgevallig is, dat u mij dan naar Juda stuurt, naar de stad met de graven van mijn vaderen, zodat ik die weer op kan bouwen. Toen zei de koning tegen mij, terwijl de koningin naast hem zat: Hoelang zal uw reis duren en wanneer zult u terugkeren? Het was goed in de ogen van de koning. Hij liet mij gaan toen ik hem een bepaalde tijd opgegeven had.

NEHEMIA 2:5-6

Er staat hier niet bij hoeveel tijd dat was, maar in hoofdstuk 13, vers 6 wordt ons verteld dat hij naar Perzië was teruggekeerd. Er staat:

Toen dit alles plaatsvond was ik niet in Jeruzalem, want in het tweeëndertigste jaar van Arthahsasta, de koning van Babel, moest ik bij de koning terugkomen, maar na verloop van dagen kreeg ik weer verlof van de koning.

NEHEMIA 13:6

Hij vertrok dus in het twintigste jaar en keerde terug in het tweeëndertigste jaar. Dat betekent dat hij ongeveer twaalf jaar in Jeruzalem heeft doorgebracht. Blijkbaar vroeg hij twaalf jaar verlof. Dat is een langdurige afwezigheid. De koning zou een andere schenker moeten zoeken. Natuurlijk had hij misschien meerdere schenkers die elkaar afwisselden. Toch werd er iets gevraagd wat voor de koning ongemak meebracht. Maar Nehemia vond gunst in zijn ogen doordat God zijn gebed verhoorde.

Hij zegt in vers 7:

Verder zei ik tegen de koning: Als het de koning goeddunkt, laat men mij dan brieven geven voor de landvoogden van het gebied aan de overzijde van de rivier, dat zij mij doorgang verlenen totdat ik in Juda ben aangekomen,

NEHEMIA 2:7

Dat is aan de overkant van de Eufraat, ten westen van de Eufraat.

Sommige van die gouverneurs ten westen van de rivier waren degenen die eerder brieven aan Artaxerxes hadden geschreven. Ze hadden over de Joden geklaagd en hem ertoe bewogen het bouwproject stil te leggen. Dus nu zegt hij: ‘Ik heb brieven van je nodig aan deze mensen, waarin staat dat het in orde is wat ik doe.’

en een brief voor Asaf, de bewaker van het kroondomein dat de koning heeft, dat hij mij hout geeft om een zoldering te maken voor de poorten van de burcht die bij het huis van God hoort, voor de stadsmuur en voor het huis waar ik naartoe zal gaan. En de koning gaf ze mij, omdat de goede hand van mijn God over mij was.

NEHEMIA 2:8

Deze uitdrukking, ‘naar de hand van God’ of ‘de goede hand van God’, komt zes keer voor in Ezra. Ezra heeft verteld hoe de dingen die hij ondernam voorspoedig verliepen, doordat de goede hand van God op hem was. In de boeken Ezra en Nehemia ligt heel sterk de nadruk op de soevereiniteit van God, het ingrijpen van God en Gods hulp.

We zullen dat later opnieuw zien, wanneer de vijanden erg ontevreden over hem waren. In hoofdstuk 6, vers 16 staat:

En het gebeurde, toen al onze vijanden het hoorden, dat alle heidenvolken rondom bevreesd voor ons werden en in hun eigen ogen zeer in achting daalden, want zij wisten dat dit werk van onze God uit gedaan was.

NEHEMIA 6:16

Dat is wanneer de muur voltooid was.

Dus zowel Ezra als Nehemia herinnert ons er voortdurend aan dat het Gods hand is, dat het Gods werk is waardoor deze dingen tot stand komen. Ze schrijven de verdienste niet aan zichzelf toe.

Het bos van de koning dat in vers 8 wordt genoemd: niemand weet precies waar dat geweest kan zijn, maar het lag zeer waarschijnlijk in Libanon. Omdat Assyrië ook over Libanon heerste, was Libanon de beste plek om hout te halen, en het dichtst bij Jeruzalem. Het zou niet erg logisch zijn om hout helemaal uit Perzië te halen als dat niet hoefde. Dat is ongeveer veertienhonderdvijftig kilometer. Maar als ze het uit Libanon konden halen, zou dat goed uitkomen. Daar kwam het hout voor de bouw van de tempel vandaan.

20

Aankomst met gezag en vijandige ontvangst

Vers 9:

Toen kwam ik aan bij de landvoogden van het gebied aan de overzijde van de rivier en gaf hun de brieven van de koning. De koning had legerofficieren en ruiters met mij meegestuurd.

NEHEMIA 2:9

Dus hij kwam duidelijk met een indrukwekkend gezag, met die brief van koning Artaxerxes en een Perzische lijfwacht bij zich.

Toen Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonitische dienaar, dat hoorden, was het volstrekt kwalijk in hun ogen dat er iemand gekomen was om het goede te zoeken voor de Israëlieten.

NEHEMIA 2:10

Sanballat en Tobia zijn in dit boek de meest op de voorgrond tredende vijanden van Nehemia. De Egyptische papyrusdocumenten die gevonden zijn, de zogenoemde Elephantine-papyri, noemen deze twee mannen, Sanballat en Tobia. Van Sanballat wordt gezegd dat hij de gouverneur van Samaria was, en Tobia is een gouverneur van een ander gebied ten oosten van Jeruzalem.

Deze mannen zaten dus in de buurt en waren vijanden. Ze zagen niet graag dat Nehemia gezag in Jeruzalem had om het op te bouwen en het goede ervoor te zoeken, want de mensen waren kwetsbaar. Zolang de muren neerlagen, konden buitenstaanders hen beheersen. De bouw van de muur zou uiteindelijk dus een slechte zaak zijn.

Nehemia maakte niet meteen bekend dat hij van plan was de muur te herbouwen. Ezra was jaren eerder teruggekomen en had de muur niet herbouwd, en ze wisten niet dat dit Nehemia's bedoeling was. Ze zagen alleen dat hij met het gezag van de koning kwam. Hij werd in feite aangesteld als gouverneur van Judea, of in elk geval van Jeruzalem. Dat betekende dat Sanballat dat gebied niet langer kon beheersen. In vers 11 staat:

21

De nachtelijke inspectie van de muren

Ik kwam aan in Jeruzalem en was daar drie dagen. Toen stond ik 's nachts op, ik en enkele mannen met mij. Ik vertelde geen mens wat mijn God in mijn hart gegeven had om voor Jeruzalem te doen. Er was geen dier bij mij, dan het dier waarop ik reed.

NEHEMIA 2:11-12

Dus 's nachts, wanneer hopelijk niemand ziet wat hij aan het doen is, gaat hij de situatie bekijken. Hij neemt drie dagen de tijd zonder iemand te vertellen wat hij van plan is, terwijl hij een plan uitwerkt. Hij wil niet dat zijn vijanden weten wat hij van plan is voordat hij het uitvoert, want ze zouden maatregelen kunnen nemen om het te verhinderen.

Hij zegt:

Ik ging 's nachts door de Dalpoort de stad uit, voorbij de Drakenbron, naar de Mestpoort, en inspecteerde de muren van Jeruzalem, waarin bressen waren geslagen en waarvan de poorten door vuur waren verteerd. Ik ging verder naar de Bronpoort en naar de vijver van de koning. Er was echter geen ruimte om verder te gaan voor het dier waarop ik zat.

NEHEMIA 2:13-14

Er lag zo veel puin, zo veel hopen losse stenen enzovoort, dat zelfs het dier er niet doorheen kon komen. Er staat alleen ‘het dier’; het kan een ezel zijn geweest.

Toen klom ik in de nacht omhoog langs de beek, terwijl ik de muur inspecteerde, en ging weer terug. Ik kwam door de Dalpoort binnen en ging terug.

NEHEMIA 2:15

Deze verschillende poorten waren genoemd naar de verschillende dingen die er vlakbij lagen. De Mestpoort kwam bijvoorbeeld uit op het dal van Hinnom, waar de vuilstortplaats was. De Dalpoort kwam uit op het dal, enzovoort. In de meeste gevallen gaven ze deze poorten begrijpelijke namen. Ik weet niet waarom de Slangenbron de Slangenbron werd genoemd.

[Vertalersnoot: de spreker gebruikt de Engelse naam ‘Serpent Well’, hier vertaald als ‘Slangenbron’. De HSV noemt deze bron in het voorafgaande citaat ‘Drakenbron’.] Maar het is mogelijk dat ze, om die uit te graven, eerst slangen uit dat gebied hadden moeten verwijderen of zoiets. Daarom noemden ze die daarna de Slangenbron.

22

Samen gaan bouwen ondanks tegenstand

Vers 16:

En de machthebbers wisten niet waar ik heen gegaan was en wat ik aan het doen was, want ik had tot nog toe de Joden, de priesters, de edelen, de machthebbers en de anderen die het werk deden, niets verteld. Toen zei ik tegen hen: U ziet de ellende waarin wij verkeren, dat Jeruzalem verwoest ligt, en zijn poorten met vuur verbrand zijn. Kom, laten we de muur van Jeruzalem opbouwen, zodat wij niet langer een voorwerp van smaad zijn.

NEHEMIA 2:16-17

Hier maakt hij zijn plan bekend. Hij had drie dagen besteed aan het bekijken van de situatie en het inschatten van de omvang van de taak, en aan het opstellen van een plan van aanpak. Zodra hij alles op een rijtje heeft en weet wat hij gaat doen, licht hij de mensen in. Hij zegt:

En ik vertelde hun over de hand van mijn God, die goed over mij geweest was, alsook de woorden van de koning die hij tot mij gesproken had. Toen zeiden zij: Laten wij opstaan en gaan bouwen! En ze grepen moed voor het goede werk.

NEHEMIA 2:18

Ze waren het ermee eens.

Maar Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonitische dienaar, en Gesem, de Arabier, hoorden dit, en bespotten en verachtten ons. Zij zeiden: Wat is dit voor iets wat u doet? Wilt u tegen de koning in opstand komen?

NEHEMIA 2:19

Gesem wordt later, in hoofdstuk 6, vers 6, ook Gasemu genoemd.

Dit is precies waarvan ze eerder werden beschuldigd in de brief die aan Artaxerxes was gestuurd. Als Artaxerxes hun zou toestaan de muur te bouwen, zouden ze zich daarna kunnen verdedigen tegen iedere aanvaller, zelfs tegen Assyrische aanvallers. En dan zouden ze in opstand komen en zich onafhankelijk verklaren van de Assyriërs.

Toen gaf ik hun antwoord en zei tegen hen: De God van de hemel, Hij zal ons doen slagen en wij, Zijn dienaren, zullen opstaan en gaan bouwen. Maar u hebt geen deel, geen recht, en geen herinnering in Jeruzalem.

NEHEMIA 2:20

Hij geeft hun niet eens rechtstreeks antwoord. Op hun vraag:

Gaan jullie tegen de koning in opstand komen?

reageert hij alsof dat gewoon een te domme suggestie is om zelfs maar een antwoord te verdienen. Hij zegt gewoon, in wezen:

Het gaat ons lukken. God gaat ervoor zorgen dat dit een succes wordt. En dit gaat jullie niets aan. We zien hier dus het begin van de bouw van de muur, een taak die uiteindelijk in maar ongeveer zeven weken en drie dagen werd voltooid, 52 dagen in totaal. Dat was behoorlijk goed, ondanks het feit dat ze heel wat tegenstand

ondervonden. Die tegenstand zal komen van deze mannen met wie we al kennis hebben gemaakt. In hoofdstuk 4, en ook later, zullen we meer zien van het soort tegenstand dat ze boden, want dit gebeurt te midden van grote onrust.

In Daniël hoofdstuk 9, waar het over deze 70 weken gaat, werd de herbouw van de stad Jeruzalem voorspeld terwijl Daniël nog in Perzië is. In vers 25 van Daniël 9 staat:

U moet weten en begrijpen: vanaf de tijd dat het woord uitgaat om te laten terugkeren en om Jeruzalem te herbouwen tot op Messias, de Vorst, verstrijken er zeven weken en tweeënzestig weken. Plein en gracht zullen opnieuw gebouwd worden, maar wel in benauwde tijden.

DANIËL 9:25

Er staat:

De straat en de muur zullen weer worden aangelegd, zelfs in moeilijke tijden.

[Vertalersnoot: de spreker gebruikt hier een Engelse vertaling met 'straat en muur'. Het voorafgaande HSV-citaat heeft 'plein en gracht'.]

We lezen nu over de vervulling van dat specifieke deel van deze voorspelling over de 70 weken. De stad en de muur worden in moeilijke tijden herbouwd. We zullen zien om wat voor moeilijkheden het ging wanneer we hierop terugkomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Koningen 18:29-30
- Filippenzen 2:7-8
- Hebreëën 11:24-26
- Jesaja 60:10
- Jesaja 60:10-12

- Jesaja 60:18
- Openbaring 21:9
- Openbaring 21:10
- Openbaring 21:2
- Jesaja 58:3-7
- Jesaja 58:8
- Jesaja 58:12
- 1 Petrus 2:5
- Efeze 4:11-12
- Nehemia 1:1
- Nehemia 1:2
- Nehemia 1:3-7
- Nehemia 1:8-11
- Nehemia 1:11
- Nehemia 2:5
- Nehemia 1:5
- Nehemia 1:6-7
- Nehemia 1:10
- Nehemia 1:8
- Nehemia 1:9
- Jesaja 6:8
- Mattheüs 9:37-38
- Mattheüs 10:1
- Nehemia 2:1
- Esther 4:1-2
- Nehemia 2:1-2
- Nehemia 2:3
- Nehemia 2:4
- Nehemia 4:4
- Nehemia 4:9
- Nehemia 5:19
- Nehemia 6:9
- Nehemia 6:14
- Nehemia 13:14

- Nehemia 13:22
- Nehemia 13:29
- Nehemia 13:31
- Nehemia 2:5-6
- Nehemia 13:6
- Nehemia 2:7
- Nehemia 2:8
- Nehemia 6:16
- Nehemia 2:9
- Nehemia 2:10
- Nehemia 2:11-12
- Nehemia 2:13-14
- Nehemia 2:15
- Nehemia 2:16-17
- Nehemia 2:18
- Nehemia 2:19
- Nehemia 2:20
- Daniël 9:25

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.